

schreide opnieuw, de handen om het kussen geklemd, ontzet door het besef van de leegte in haar leven, gemarteld door pijn van betreuren en terugverlangen.... En als een verfijnde kwelling vergezelde aldoor haar gedachten het aan 't eind herhaalde beginmotief van de derde Ballade, dat voor haar doodsdroef herinneren beduidde....

Plotseling, zij wist niet van waar, kwam de gedachte bij haar op, te schrijven over haar verdriet, zooals zij als jong meisje haar gevoelens wel in een dagboek had geuit. Een blijde vondst leek haar deze bezigheid, die hem betrof. Zij stond op en zette zich aan de tafel. Na eenig overdenken begon zij. Weldra schreef zij vlugger, bladzijde na bladzijden, hem vermeldend met verliefde woorden, haar waarnemingen en gevoelens vertellend als biechtte zij aan een vertrouwde vriendin, de verloopen dagen nog eens doorlevend in het neerschrijven van wat zij had ondervonden. Zij eindigde met een verslag van haar luisteren, dien morgen, voor het open raam, en de verzekering dat zij hem nooit zou vergeten. Toen vouwde zij de papieren te samen, en sloot ze in een enveloppe, die zij dichtlakte en in haar schrijftafel borg. Zij schreide nu niet meer, haar oogen waren droog. Voor de eerste maal gevoelde zij zich bevoorrecht en dankbaar lief te hebben, te lijden door liefde.... Beter te sterven van verdriet, dan te leven in onwetende rust....

Zij kleepte zich voor den middag en ging naar beneden. Buiten viel een zachte zoele regen, en allen zaten binnenshuis bijeen. Ida opende de piano en speelde liedjes waarbij de kinderen zongen. Zij verlangde zich met

hen bezig te houden, als had zij hen lang verwaarloosd.... Zij zongen met onzekere stemmetjes, ieder voor zich zelve, aarzelend bij de hooge noten, dat het schrill klonk. Eindelijk kwam Bianca zeggen, dat de regen had opgehouden en dat zij allen naar de havenpier gingen om de visschersbooten te zien thuishooven. Ida sloot de piano en volgde de anderen. Langs het strand liep zij, de laatste van allen, over het vochtige zand, waar de zee gebroken schelpjes en doode krabben en wier aangespoeld had, kijkend naar de roodbruine en geelzwarte zeilen, die in een rij zachtjes, nauw merkbaar, den havenmond naderden. Achter de anderen aan klom zij over de ruwe steenen naar de pier op, waar zij voorzichtig voortliepen de een na de ander, over de verweerde wiegende planken naar het verbrede uiteinde.

Ida zette zich op den rand en keek in het doorschijnende lichtgroene water. In het Westen hing de roode zon laag boven de heuvels van Rimini. De zee had daar paarlmoerlinten van teerrood en zacht blauw en vaalgroen en bleek violet.... Zij dacht aan dien noodlottigen rooden zonsondergang, een week geleden.... Verwonderd bleef zij die gedachte aanstaren: een week geleden. In eene korte week was dat alles gebeurd....

Achter haar gleepte de eerste boot statig het havenkanaal binnen, onder het geroep der manoeuvreerende visschers. Nieuwsgierig drongen de anderen naar dien kant.

— Su! venite! klonk de harde stem van Giulia. Ik wil zien of ze veel visch meegebracht hebben!

R o m e, Januari 1914.